

er bortfaldet, men at dette først sker efter en officiel konstatering fra skifterettens (magistratens) side af, at betingelserne for den fælles udøvelse af værgemålet påny er til stede. Hertil sigter den i stk. 3, 3. punktum foreslåede regel. Det kan dog ikke dermed være udelukket, at skifteretten (magistraten), dersom det undtagelsesvis lader sig gøre, på forhånd indskrænker den oprindelige bestemmelse om værgemålets udøvelse ved den ene af forældrene til kun at omfatte et bestemt angivet, nærmere begrænset tidsrum, således at værgemålet ved dette tidsrums ophør uden ny bestemmelse falder tilbage til forældrene i forening.

Til § 17.

Ændringen er en naturlig følge af indførelsen af bestemmelserne i § 6, stk. 3.

Overpræsidenten i København har i sin udtalelse om forslaget henstillet til ministeriets overvejelse, at forslaget til § 17, stk. 3 ændres således, at afgørelser i henhold til § 6, stk. 3, 1. pkt. træffes af overøvrigheden, dog at afgørelse kan træffes ved dom, hvis begæring derom fremsættes under en ved domstolene verserende separations- eller skilsmissegang.

Justitsministeriet må imidlertid finde det mest hensigtsmæssigt, at de omhandlede afgørelser træffes af de samme myndigheder, som i forvejen beskæftiger sig med besikkkelse af værger og fratagelse af værgemål. For så vidt angår regnskabspligtige værgemål vil det kendskab til forholdene, som skifteretten gennem værgemålstilsynet har kunnet erhverve sig, være af væsentlig betydning for afgørelserne. Det må herved erindres, at det netop vil være i de forholdsvis fåtallige regnskabspligtige værgemål, at spørgsmålet om anvendelsen af § 6, stk. 3 fortrinsvis bliver aktuelt, medens dette formentlig kun i ret begrænset omfang vil være tilfældet med hensyn til andre værgemål. En gennemførelse af overpræsidentens forslag kunne befrygtes at ville medføre, at spørgsmålet om fordeling af værgemålet ville blive et normalt led i separations- og skilsmissegange, hvor de pågældende ægtefæller har mindreårige fællesbørn over 18 år; dette må efter det udviklede anses for uforment. Allerede af de nævnte grunde har man ikke ment at burde ændre forslaget på det omhandlede punkt.

Til § 50 a.

Også uden særlig lovhjemmel måtte man formentlig antage, at den ene af forældrene kunne give den anden fuldmagt til alene at udøve værgemålet, i alt fald hvis fuldmagten begrænsedes til nærmere bestemte anliggender. Man har dog fundet

det rigtigst for at udelukke tvivl udtrykkeligt at bestemme, at en sådan fuldmagt til at udøve værgemålet vil kunne meddeles såvel i almindelighed som med hensyn til nærmere bestemte anliggender. Som følge af forholdets særlige person- og familieretlige karakter må den af ægtefællerne, der har givet den anden fuldmagt, til enhver tid kunne tilbagekalde fuldmagten og påny tage del i udøvelsen af værgemålet. Løvrigt vil de regler om fuldmagter og disses tilbagekaldelse, der indeholdes i kapitel 2 i lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område, være anvendelige med de modifikationer, der følger af forholdets særlige natur.

Som omtalt i de indledende bemærkninger vil en af de mest følelige ulemper ved dobbeltværgesystemet såvel for forældrene som for overformynderiet og pengeinstitutterne være, at man nu i mangel af anden lovbestemmelse måtte kræve begge forældres underskrift, hvor man før kunne nøjes med faderens. Ved bestemmelsen i stk. 2 har man søgt at formindske disse ulemper ved at give hver af forældrene adgang til at kvittere for udbetalinger af den mindreåriges midler. Reglen vil navnlig betyde en væsentlig lettelse for overformynderiet, der heretter vil kunne fortsætte med at udbetale renter og andre periodiske ydelser til den person, der hidtil har modtaget ydelserne som værge, uden i denne anledning at foretage nogen undersøgelse af, om han fortsat er eneindehaver af værgemålet. Betænelighederne ved at gennemføre bestemmelsen vil næppe være store, da værgens rådighed over den mindreåriges pengemidler er ret begrænset. Misbruges adgangen, kan den anden ægtefælle enten rejse krav om, at værgemålet fratages den pågældende i medfør af § 16, eller han kan nøjes med at meddele trediemand, at han ønsker at medvirke ved udbetalingerne. Dette sidste vil navnlig få praktisk betydning ved udbetaling af renter eller andre periodiske ydelser fra overformynderiet.

I stk. 3 bestemmes, at dersom den ene af forældrene ved fraværelse, sygdom eller af anden grund midlertidig er forhindret i at deltage i en under værgemålet hørende afgørelse, som ikke uden ulempe kan opsættes, udøves bestemmelsesretten af den anden. Bestemmelsen svarer til § 22, stk. 1 om udøvelse af forældremyndigheden; denne indeholder i sit 2. punktum yderligere den begrænsning, at der dog ikke må træffes nogen afgørelse af indgribende betydning for barnets fremtid, medmindre dettes tarv utvivlsomt kræver det, men tilsvarende indskrænkning har man ikke fundet nødvendig for værgemålets vedkommende, da det område, på hvilket en værge kan handle uden forinden at ind-